

[Overgaard Nielsen.]

dansk fagbevægelses medlemmer lidt for ringe. Jeg tror, at man uden at fornærme nogen kan sige, at ingen befolkningsgruppe så stærkt som fagbevægelsen gennem mere end $\frac{3}{4}$ århundrede har taget standpunkt efter overbevisning, selv om det kostede noget. Regn ikke den danske arbejder så ringe, for er der noget, han politisk ikke ønsker, tror jeg, hans ryg er bred nok til at bære følgerne af at sige nej. Fortæl, at det koster noget, men lad være med den helt urealistiske skrækpropaganda. Og fortæl så også, hvad det koster politisk, så skal befolkningen nok svare for sig.

Må jeg til slut sige, uden at det skal opfattes som noget overlegent godt råd: jeg håber, at hvert enkelt medlem i det høje ting vil tage personligt standpunkt uden at tage hensyn til en i øvrigt forståelig loyalitet over for partier eller personer eller frygt for at miste ansigt, og hvis man er i tvivl, håber jeg også, at man giver udtryk for det.

Skovmand: Det siges ofte af fællesmarkedstilhængere, at Danmark bør gå ind i fællesmarkedet, fordi det vil svare til vore internationale traditioner at gå med i dette samarbejde. Modstandere af dette synspunkt fremstilles som snæversynede nationalister. Jeg kan ikke anerkende den opfattelse. Naturligvis kan der siges meget nedsettende om en dansk nationalisme, men spørgsmålet er, om en europæisk eller rettere en vesteuropæisk nationalisme er bedre.

Den største internationale opgave er i mine øjne den økonomiske og sociale op-hjælpning af u-landene, og de får næppe nogen støtte af, at vi går ind i fællesmarkedet. Jeg kan ganske vist ikke i denne forbindelse komme ind på udenrigsøkonomiministerens tale; for så vidt jeg kunne høre eller se, forekom ordet „u-lande“ overhovedet ikke i den. Derimod sagde hr. Nyboe Andersen, at fællesmarkedet gik i spidsen med hensyn til at yde toldpræferencer til u-landene. Den betragtning har, så vidt jeg kan se, kun kalendermæssig gyldighed, idet fællesmarkedets tilbud til u-landene trådte i kraft den 1. juli 1971, et halvt år før f. eks. den danske aftale træder i kraft.

Til gengæld er fællesmarkedstilbuddet væsentlig ringere end f. eks. det danske tilbud, idet fællesmarkedet i modsætning til

Danmark forbeholder sig ret til at indføre begrænsninger i de mængder af varer, som man vil give toldfordele til. Det gælder industrivarerne, og med hensyn til landbrugsvarerne behøver man bare se på den bekendtgørelse, der er under udarbejdelse om danske toldpræferencer. Der står der ganske klart, at man ikke foreløbig vil yde toldpræferencer for landbrugsvarer, fordi man i så fald vil blive nødt til at foretage begrænsninger igen, hvis vi kommer ind i fællesmarkedet.

Også på andre punkter har fællesmarkedet vist, at det ikke sætter u-landenes interesser højt. Fællesmarkedet ønskede i sin tid ikke at tiltræde den internationale sukkeraftale i modsætning til praktisk taget alle andre lande, der havde betydning på sukkerområdet, og under forhandlingerne med England fik England ikke lov til at bevare den import af sukker, som det indtil nu har haft fra Commonwealthlandene. Fællesmarkedet ønskede at tage fra u-landene og give til de europæiske landmænd, og den dag England bliver medlem, må man forudse, at der sker et så stærkt ekstra udbud af sukker på det internationale marked, at de hidtidige internationale aftaler bryder sammen. Det er faktisk en ret alvorlig situation, for det er et af de råstoffer, der betyder aller-mest for u-landene.

Nu kunne man selvfølgelig sige hertil, at når fællesmarkedet er så u-landsfjendsk i sin holdning, som det er, var det netop en opgave for Danmark at komme ind og gøre fællesmarkedet bedre. Det er en smuk tanke, men jeg tror ikke, at den har ret meget politisk-praktisk betydning. Jo flere lande der er med i en sammenslutning, des flere særinteresser vil der også være, og når der er særinteresser, skubbes u-landenes interesser til side. Det er næsten en naturlov; den har vi i hvert tilfælde kunnet se virke i rigt mål i fællesmarkedet hidtil, og jeg ser ingen grund til, at den skulle virke anderledes i fremtiden.

Nu tegner det handelsmæssige selvfølgelig ikke hele forholdet til u-landene, men jeg synes ikke, det politiske ser kønnere ud. Fællesmarkedet har i sin holdning til u-landene ført en del og hersk-politik. Man støtter én gruppe af u-landene, de associerede lande, og de andre holdes udenfor. Hvis England kommer ind, vil gruppen af associerede